

Hồi 36

Rõ Ràng Nằm Đó Chẳng Là Phi Yên

Triển Phi Ngọc đuổi gần kịp Tam Tuyết tiên sinh thì nhìn rõ trong tay lão cầm chiếc gương đồng chiếu về phía sau, nàng trông thấy cả bóng mình in vào trong gương đang rón rén rượt theo thì không khỏi cười thầm cho mình. Nàng chắc rằng hành tung mình đã bị bại lộ mà Tam Tuyết tiên sinh vẫn quay đi vờ như không hay biết.

Nghĩ vậy nàng không khỏi giật mình kinh hãi, liền dừng bước lại không rượt theo và bỏ ý định đột kích lão một đòn bất thành linh.

Tam Tuyết tiên sinh thấy Triển Phi Ngọc dừng bước, lão vẫn không quay lại, chỉ nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Cô nương lại đây! Lại đây! Lão phu rất hoan nghênh những người toan đánh lén.

Triển Phi Ngọc ra chiều bẽn lễn, nàng cầm cây Huyết Hồn Trảo để trước ngực thủ thế rồi hỏi:

- Tam Tuyết lão tiên bối! Những điều gì cần biết thì tiên bối đã biết hết rồi, sao còn chưa đi trả thù?

Tam Tuyết tiên sinh cười ngặt ngheo đáp:

- Chà! Cô này hay quên quá! Lão phu đã bảo rồi mà! Kê nào hạ thủ trước là cao tay. Lão phu phải hạ sát cô nương trước để trừ mối lo về sau, rồi mới đi hoàn thành những điều tâm nguyện khác.

Triển Phi Ngọc gơ cây Huyết Hồn Trảo trong tay lên, khẽ đập vào mình hai cái rồi hỏi:

- Văn bối đã có hai vật chí bảo này trong mình, liệu tiên bối có giết được văn bối không?

Bấy giờ Tam Tuyết tiên sinh mới ngheo đầu nhìn lại phía sau, lên giọng ồm ồm đáp:

- Lão hữu! Giết được lão hữu hay không, cái đó là tùy ở lão phu. Dù sao thì lão hữu cũng chỉ vào hàng hậu bối nhằm đánh lén, lão phu há phải là người để cho hạng trẻ nít vuốt râu hùm!

Triển Phi Ngọc trong lòng tức giận vô cùng, nhưng bản tính nàng trấn tĩnh lại cơ trí hơn đời, vẫn nén giận không để lộ ra mặt. Nàng tươi cười thản nhiên nói mát:

- Xét cho cùng thì dù tiền bối có hạ sát được vẫn bối cũng chẳng ích gì, vì vẫn bối còn nhỏ tuổi và lại không có thù oán gì với tiền bối.

Ngừng một lát nàng cất cao giọng hơn nói tiếp:

- Có điều năm trước tiền bối đã bị người ta làm cho nhục nhã, dù kẻ đề hèn đến đâu cũng không giờ phút nào quên được mối thù ấy. Thế mà tiền bối vẫn thản nhiên vác mặt vào chốn giang hồ thì kể ra tiền bối cũng vào hạng khá mặt dày đấy!

Tam Tuyệt tiền sinh tuy căm tức vô cùng nhưng cố nén lòng, không buông cơn giận cho nổi lên và vẫn nói bằng giọng đều cọt:

- Lão hữu! Lão hữu liệu mà từ từ lỗ miệng, đừng để lão phu nổi nóng, không thì cái xác nhỏ bé của lão hữu sẽ nát ra như cám!

Triển Phi Ngọc cười nhạt nói:

- Coi bộ dạng tiền bối cũng chẳng làm nên trò gì được đâu. Chính tiền bối phải ăn nói cho thận trọng trước, chứ đừng cậy mình có tài chui rúc dưới đất mà rồi có ngày bị người bắt bỏ vào củi sắt, giả làm một con thú để đem đi chu du khắp thiên hạ, thì chẳng đẹp gì đâu!

Triển Phi Ngọc chưa dứt lời thì Tam Tuyệt tiền sinh khí tức xông lên đến tận cổ, cơ hồ nghẹt thở. Lão không dẫn lòng được nữa, quát tháo om xòm hằm hằm nháy xổ lại, xòe ngón tay ra như mũi kích nhằm trước ngực Triển Phi Ngọc đâm tới.

Triển Phi Ngọc cốt chọc tức cho đối phương phải nổi giận. Nàng thấy lão hùng hùng hổ hổ xông vào đánh thì trong bụng mừng thầm. Nàng lập tức hơi ngửa về phía sau, chĩa cây Huyết Hồn Trảo lên nhằm phóng vào những ngón tay Tam Tuyệt tiền sinh.

Cây Huyết Hồn Trảo chẳng những sắc nhọn phi thường mà nó lại có chất độc tuyệt luân. Đâm trúng vào ai, chỉ toạc da rướm máu là đủ khiến cho chất độc dẫn vào cơ thể, khó lòng cứu chữa. Vì thế mà Triển Phi Ngọc không cần phải đâm trúng vào những huyết đạo trọng yếu cũng có thể làm cho đối phương mất mạng được.

Nàng tính rằng Tam Tuyệt tiền sinh lúc nguy phải rút tay về thì mình thừa cơ phóng chiêu và sẽ chiếm được thượng phong ngay tức khắc.

Không ngờ cuộc diễn biến đã sai với dự đoán của nàng. Nàng vung trảo đâm ra, Tam Tuyết tiên sinh không rút tay về. Ánh hồng quang ở cây Huyết Hồn Trảo xẹt qua, chặt đứt được hai ngón tay đối phương.

Triển Phi Ngọc trong bụng mừng thầm lập tức thu Huyết Hồn Trảo về. Nàng chắc mẫm ngón tay Tam Tuyết tiên sinh đã bị Huyết Hồn Trảo chặt đứt thì chỉ còn chờ chất độc phát tác là tiên sinh phải chết ngay.

Ngờ đâu giữa lúc ấy Tam Tuyết tiên sinh bật lên tiếng cười khanh khách, rồi tiếp theo mấy tiếng "tách tách". Chỗ hai ngón tay của Tam Tuyết tiên sinh đứt rời chẳng những không chảy ra chút máu nào mà bên trong lại có những mũi Ngân Châm nhỏ như lông trâu bắn vọt ra nhanh như chớp.

Lúc Triển Phi Ngọc đã chém trúng hai ngón tay của Tam Tuyết tiên sinh bằng cây Huyết Hồn Trảo thì hai người đứng rất gần nhau. Những mũi Ngân Châm phóng ra tưởng chừng như không tài nào né tránh được.

Trong lúc vô cùng nguy cấp Triển Phi Ngọc quẹt cây Huyết Hồn Trảo một cái cho phát ra luồng gió hất ngược lại, khiến cho những mũi ngân châm bị hất đi phân nửa. Đồng thời nàng rút chân nhảy lên cao hơn một thước.

Nguyên những mũi Ngân châm này đều nhằm phóng vào mặt Triển Phi Ngọc. Nhưng vì nàng nhảy cao hơn một thước, thành ra những mũi ngân châm nhằm bắn vào trước ngực nàng.

Triển Phi Ngọc biết rằng mình đã mặc áo Kim Vị Giáp hộ thân thì những mũi ngân châm có phóng trúng vào người nàng cũng chẳng làm gì được. Nhưng nàng nghĩ tới thứ Ngân châm này chuyên để phá công lực nội gia, lại bôi thuốc kịch độc. Ngay những người trong phái tà cũng ít khi dung đến nó, nên nàng không khỏi hoang mang.

Triển Phi Ngọc cúi đầu nhìn xuống thì thấy trước ngực mình đầy những mũi ngân châm sáng loáng dính vào áo.

Nàng sợ đối phương lại tiếp tục phóng ngân châm nữa ra, liền vung tay trái phóng chưởng đánh xuống. Thân nàng chưa chấm đất thì chưởng lực đã chạm mặt đất, hất tung người lên cao. Người nàng đang lơ lửng trên không lộn đi mấy vòng lúi xa mãi về phía sau.

Tam Tuyết tiên sinh như bóng theo hình rượt tới.

Triển Phi Ngọc bây giờ đã nhận ra tuy mình có Huyết Hồn Trảo cùng Kim Vị Giáp là hai vật chí bảo trong tay, nhưng muốn thắng được Tam Tuyệt tiên sinh không phải là chuyện dễ.

Dĩ nhiên Tam Tuyệt tiên sinh muốn giết nàng cũng cực kỳ vất vả khó khăn, còn phải tốn công phu và mất nhiều thì giờ.

Triển Phi Ngọc nghĩ bụng:

- Bây giờ chỉ còn một cách đối phó với Tam Tuyệt tiên sinh là tiêu hao dần lực lượng của đối phương. Trong người lão tuy bố trí nhiều cơ quan cổ quái, cả đến cánh tay ngón tay cũng giả tuốt. Nhưng cứ đánh mãi rồi cũng phải đến lúc lão dùng hết sạch những thứ đó. Bây giờ sẽ phản công kịch liệt mới có thể chiếm được phần thắng.

Nàng vừa quyết định chủ ý thì Tam Tuyệt tiên sinh đuổi tới nơi. Người nàng còn đang lơ lửng trên không, đột nhiên quay lại vung cây Huyết Hồn Trảo ra, trông tựa như một chiếc cầu vồng màu nhằm chụp xuống đầu đối phương.

Tam Tuyệt tiên sinh chỉ dừng lại chứ không lui về phía sau. Khi Huyết Hồn Trảo đã bố xuống gần tới đỉnh đầu, lão mới nhẹ nhàng chuyển người đi một chút đồng thời xoay người lại rất mau đến sau lưng Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc liền giơ tay phóng chiêu ra một cách cực kỳ thần tốc không để cho Tam Tuyệt tiên sinh đến sát mình được.

Thân pháp cùng động tác của hai người đều cực kỳ mau lẹ và huyền diệu vô cùng. Hai người lờ nhau từng miếng, vừa đấu lực vừa đấu trí và đều dè dặt lực lượng nên cuộc giao tranh khá lâu mà chưa phân thắng bại.

Tạm gác việc Triển Phi Ngọc cùng Tam Tuyệt tiên sinh kéo dài cuộc giao đấu.

Nhắc lại Cần Quân Hiệp bị lão già ốm yếu nắm tay kéo đi. Chàng thấy những luồng kinh phong đập vào mặt vun vút thì biết rằng khinh công của lão đã đến mức phi thường. Chỉ trong chớp mắt mà hai người đã chạy được một quãng đường khá xa.

Cần Quân Hiệp đã mấy lần toan hỏi lão già định đem mình đến địa phương nào? Để làm gì? Nhưng vì gió quất vào mặt mạnh quá, khiến chàng không mở mắt được. Chàng cũng không có lúc nào dám mở miệng ra mà hỏi.

Khi chạy đã qua mấy đỉnh núi đến bên đường quan đạo, lão già mới dừng chân.

Lão vừa dừng bước thì thấy hai con tuấn mã một trước một sau chạy qua mặt đi như tên bắn. Đôi ngựa chạy đi rồi còn để lại một đám bụi mù dày đặc.

Cần Quân Hiệp thấy đôi tuấn mã này phóng nhanh một cách kỳ lạ, chàng không khỏi động tính hiếu kỳ, ngẩng đầu nhìn ra. Ngờ đâu chàng vừa nhìn người cưỡi ngựa bất giác thất thanh la hoảng.

Người cưỡi ngựa đó là một thiếu phụ đứng tuổi. Cần Quân Hiệp tưởng ai, té ra là Đường Uyển Ngọc, mẫu thân chàng. Người cưỡi con ngựa theo sau chính là Vi Cự Phu.

Cứ tình hình này mà đoán thì dường như Vi Cự Phu đang rượt theo Đường Uyển Ngọc.

Cần Quân Hiệp lên tiếng gọi to, rồi dường như chợt nhớ đến mối thù giết phụ thân, chàng giậm sùi bọt mép, vung chưởng lên phóng ra thật mạnh đánh vào sau lưng Vi Cự Phu.

Thực ra lúc chợt trông thấy hai người xuất hiện đột ngột, chàng sững sốt đứng thộn mặt ra một chút. Khi chàng hiểu ra Vi Cự Phu đang rượt theo mẫu thân chàng và nhớ tới mối đại thù thì hai con ngựa một trước một sau đã vọt đi đến ba bốn trượng. Dù chàng có vận dụng toàn lực để phóng chưởng thì dĩ nhiên cũng không thể nào đánh trúng được. Mà chỉ làm cho đám bụi mù bốc cao thêm lên một ít nữa.

Cần Quân Hiệp bị lão già ốm yếu nắm chặt tay. Chàng tức quá vừa giật vừa la:

- Buông ta ra! Buông ta ra! Ta còn phải rượt theo hai người kia!

Lão già ốm yếu vẫn giữ chàng và bật lên một tràng thanh âm quái gở nói:

- Mục đích ta dẫn ngươi đi để ra mắt một người. Bây giờ chưa được gặp người đó, có lý nào ta lại buông tha ngươi?

Cần Quân Hiệp tức mình trở về phía trước thì lúc này đôi tuấn mã đã chạy rất xa và chỉ còn thấy hai cái chấm đen nhỏ xíu.

Chàng vừa giậm chân vừa la:

- Trời ơi! Không đuổi kịp nữa rồi, không đuổi kịp nữa rồi!

Lão già hỏi:

- Ngươi biết hai người đó ư?

Cần Quân Hiệp hậm hực đáp:

- Há phải chỉ biết mà thôi? Một người là mẫu thân ta. Còn một người nữa là phụ thân... À không phải... hấn là kẻ đại thù đã giết phụ thân để cướp mẫu thân ta...

Chàng lại thở hồng hộc nói tiếp:

- Lần này ta lỡ dịp đuổi không kịp hấn nữa rồi, nhưng dù hấn có chạy đến bên trời góc biển nào ta cũng phải truy tầm cho bằng được. Nếu không thì ta thề chẳng làm người nữa.

Lão già khế nhú cặp lông mày hững hờ nói:

- Không phải đâu! Ngươi lầm rồi đó. Y là Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phu, mà bảo giết phụ thân ngươi thật hoàn toàn phi lý. Dù y có giết phụ thân ngươi đi chẳng nữa, cũng không đời nào y lại khinh khi phụ bạc một người đàn bà như mẫu thân ngươi được.

Cần Quân Hiệp mắt thấy kẻ thù chẳng đội trời chung lướt qua mắt, mà hấn lại đang đuổi theo mẫu thân mình, chàng không hiểu hấn định đối phó với mẫu thân mình ra sao thì trong lòng vừa tức giận vừa nóng nảy vô cùng. Chàng đã cảm tức trong lòng, lại nghe giọng lưỡi lão già nói ra chiều bênh vực Vi Cự Phu thì khác nào lửa cháy đổ thêm dầu. Chàng cảm phần gằm lên:

- Thúi lắm! Lão thì còn biết cóc gì? Thôi im miệng đi!

Nguyên Cần Quân Hiệp là người nho nhã, tính tình điềm đạm, ăn nói ôn tồn. Chàng chưa từng đổ mắt tía tai với ai bao giờ. Thế mà lúc này chàng nổi xung, to tiếng mắng nhiếc lão già ốm yếu là vì chàng cảm tức đến cực điểm, không thể dằn lòng được nữa.

Nghe chàng nói vậy, lão già vẫn bình tĩnh, chỉ lắc đầu nói:

- Dù ngươi muốn nói thế nào thì nói, ta không thể tin được. Ta đã bấy nhiêu tuổi đầu, bấy lâu lặn lội trên chốn giang hồ và biết nhiều hiểu rộng, nhất là đối với Vi Cự Phu là người thế nào thì ta càng hiểu rõ lắm.

Cần Quân Hiệp tuy bị lão già nắm tay phải, nhưng tay trái chàng vẫn còn hoạt động được. Lúc này chàng điên tiết lên, không thể nào nhẫn nại được, liền dơ tay trái lên phóng chưởng nhằm đánh vào mặt lão già.

Lão già chẳng những không né tránh mà cũng chẳng buồn ngoảnh đầu đi nữa. Phát chưởng của Cần Quân Hiệp cực kỳ mãnh liệt.

Chàng tưởng phóng chưởng tát lão một cái cho hả giận. Nhưng chàng không quen động thủ đánh người, nhất là lại thấy lão này đã tuổi già, thành ra ngậm ngùi. Chàng mới phóng chưởng ra nửa vờ lại nhớ đến Vi Cự Phu là con người rất khéo, lúc nào cũng tỏ ra thái độ một tay hào kiệt. Chính chàng còn nhận lầm hấn làm phụ thân gần hai chục năm, chứ có biết đâu hấn là hạng đê hèn vô sỉ, mà nay chàng lại đem bao nhiêu oán hận trút lên đầu lão thì thật là vô lý.

Cần Quân Hiệp nghĩ tới đầu vội rút tay về. Nhưng chàng vì phóng chưởng ra đang lúc nóng giận, dùng sức quá mạnh, đột nhiên thu về không kịp. Có điều chưởng lực đã giảm đi đến tám chín thành. Phát chưởng vẫn đập xuống mặt lão già. Lúc tay chàng còn cách mặt lão chừng một tấc thì thốt nhiên cảm thấy một luồng đại lực quật ngược lại. Tay chàng bị luồng phản lực này hất tung ra cơ hồ muốn gãy, khiến chàng đau điếng người.

Cần Quân Hiệp vừa kinh hãi vừa hổ thẹn không biết dùng câu gì để nói gỡ, chỉ đứng ngẩn người ra.

Lão già lạnh lùng hỏi:

- Mi còn nhỏ tuổi thế mà đã tỏ lòng bất kính với người già cả như vậy ư? May mà mi phóng chưởng ra nửa chừng biết hối lỗi, chưởng lực đã thu lại đến tám chín thành. Nếu không thì chân nguyên khí của ta phóng phản lực ra đã làm cho tay ngươi bị gãy rồi.

Lão nói mấy câu này nghe vẫn thều thào dường như chẳng có một chút khí lực nào, thế mà Cần Quân Hiệp vẫn khiếp sợ, trong người lạnh toát. Chàng biết rằng lão đã chẳng nói ngoa vì thấy tay mình tê nhúc đến giờ chưa hết.

Chàng hít mạnh một hơi dài rồi nói:

- Thực tình vẫn bối ra chiều nửa vời rồi lại nghĩ thương tiền bối già nua tuổi tác, và lại không hiểu dã tâm của Vi Cự Phu bị hấn bịp bợm, nên thu chưởng lực về.

Lão già chậm rãi hỏi:

- Vi Cự Phu sát hại phụ thân ngươi trong trường hợp nào? Đoạt mẫu thân ngươi ra sao? Ngươi cứ nói cho lão phe nghe cũng chẳng hề chi.

Cần Quân Hiệp ngẩn ngừ đáp:

- Hấn...

Chàng vừa buột miệng nói ra tiếng "hấn" thì trong bụng nghĩ ngay đến đây là một điều hổ nhục lớn cho song thân mình, giấu đi chẳng được lại còn toan vạch áo cho người xem lưng thì còn ra thế nào?

Nghĩ vậy chàng gượng cười nói tiếp:

- Vi Cự Phu là kẻ đại thù chẳng đội trời chung với vẫn bối. Hấn là người thế nào, vẫn bối đã biết rồi, bất tất phải kể ra cho rườm tai tiền bối. Có điều nếu vẫn bối không trả được mối thù này thì thế chẳng làm người nữa.

Lão già ồm yếu lúc này lộ vẻ mặt rất nghiêm trọng. Lão ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Hiện nay võ công ngươi so với Vi Cự Phu mười phần chưa được một. Nhưng ngươi có một căn cơ đặc biệt trên đời chưa thấy. Nếu gặp được cơ duyên thì võ công ngươi lo gì chẳng cao thâm hơn Vi Cự Phu.

Ngừng một lát lão già lại nói tiếp:

- Nhưng nếu ngươi kiên quyết tin rằng Vi Cự Phu đã gây nên tội ác thì chính ngươi đã bị người ta lừa bịp đó. Vậy bất luận võ công ngươi cao đến trình độ nào, ta cũng không đồng ý để cho ngươi làm càn.

Cần Quân Hiệp nghe lão già nói mấy câu trước tán tưng căn cơ mình đặc biệt và có một ngày kia võ công mình sẽ thắng nổi Vi Cự Phu thì trong bụng mừng thầm. Nhưng nghe lão nói đến mấy câu sau thì thật là trái tai. Chàng chờ cho lão nói hết rồi tức giận nóng nảy hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối bảo không bằng lòng cho văn bối báo thù ư?

Lão già thủng thẳng đáp:

- Bao giờ đến việc hăn hay. Có khi rồi sau này ngươi sẽ biết là mình lầm mà tự nhiên phớt bỏ ý niệm báo thù cũng chưa biết chừng.

Cần Quân Hiệp háng giọng đáp:

- Văn bối lại nghĩ khác. Hăn là sẽ có một ngày kia chính tiền bối phải tự giác mình có con mắt sai lầm, chỉ xét đoán tâm địa con người qua bề ngoài chứ không hiểu rõ tâm can họ.

Lão già lắc đầu rồi gạt đi:

- Chuyện đâu thì hãy còn đó. Bây giờ chúng ta phải đi lên, đừng để người khác mong chờ đến mỗi mắt.

Lão già nói xong nắm vạt khoa chân bước đi ra đường quan đạo rồi tiếp tục tiến nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc hai người đi đến một khu hang núi nhỏ hẹp, thì thấy thấp thoáng mấy gian nhà tranh dựa lưng vào sườn núi bích lập.

Lão già rung tay một cái, đã dắt Cần Quân Hiệp băng đi đến bốn năm trượng. Lão trở mấy căn nhà tranh nói:

- Người muốn gặp người hiện ở trong nhà kia. Ngươi đi vào lệ lên.

Lão nói rồi buông tay ra, ngồi giữ ở cửa hang.

Cần Quân Hiệp thấy cửa hang núi rất hẹp, và bị lão già trấn giữ mất rồi, chẳng còn lối nào ra được. Chàng biết rằng nếu mình không vào căn nhà kia thì cũng chẳng đi đâu được nữa rồi. Chàng lẩm bẩm một mình:

- Ta đành vào đó xem sao rồi sau sẽ liệu.

Cần Quân Hiệp quyết định như vậy liền rảo bước đi tới trước mấy gian nhà tranh.

Chàng đẩy cửa ra xem thì thấy đây là một sảnh đường nhỏ rất sạch sẽ. Hai bên sảnh đường đều có một gian phòng. Chàng đứng trước cửa lên tiếng:

- Vị nào muốn gặp tại hạ? Tại hạ đã đến đây. Xin chủ nhân cho ra mắt.

Cần Quân Hiệp gọi luôn hai câu vẫn không có tiếng người phản ứng.

Chàng ngừng lại một lúc rồi cất tiếng gọi đến lần thứ ba chẳng thấy ai thưa.

Cần Quân Hiệp ngần ngừ một chút rồi lại đẩy cửa phòng mé tả ngó đầu vào xem.

Trong phòng này có kê một chiếc giường tre. Trên giường chỉ có một cô gái nằm đó.

Cần Quân Hiệp thấy vậy mặt đỏ bừng lên, lúng túng lùi lại một bước. Chân chàng vừa cất bước thì giữa lúc ấy cô gái nằm trên giường cũng trở mình ngoảnh đầu ra.

Cần Quân Hiệp vừa ngó thấy mặt nàng đã cả kinh thất sắc, mắt trợn ngược lên, miệng há hốc ra.

Nữ lang nằm trên giường tuy thân sắc tiêu tụy, nhan sắc kém tươi, song vẻ đẹp thiên nhiên vẫn chẳng khác xưa.

Sở dĩ Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi là vì vừa trông thấy người nằm đó, chàng đã nhận ra chính là Triển Phi Yên. Chàng sợ hãi thất sắc, trống ngực đánh hơn trống làng, chân run lẩy bẩy.

Cần Quân Hiệp ở trong tình trạng khủng khiếp một lúc rồi cố trấn tĩnh lại đôi phần. Chàng giơ tay trở về phía nữ lang nằm trên giường nhưng đầu óc vẫn còn khẩn trương. Môi chàng mấp máy nhưng lưỡi líu lại mãi nói không ra tiếng.

Cần Quân Hiệp sợ hãi cuống cuồng như thế vì chàng biết rõ Triển Phi Yên chết rồi. Có lý đâu còn vào nằm đây? Nếu không phải quỷ nhập tràng thì cũng là hồn ma hiện lên báo oán.

Chàng cố trấn tĩnh thêm để lên tiếng hỏi mà ấp úng mãi không thốt ra lời, chỉ lẩm bẩm trong miệng nói để mình nghe:

- Không! Không! Triển Phi Yên sao lại còn ở nhân gian?

Trái tim chàng lại đập loạn lên. Nhất là hồi lâu không thấy Triển Phi Yên lên tiếng thì chàng càng sợ hãi bàng hoàng hơn nữa. Chàng phải cố gắng mãi mới bật ra được mấy câu:

- Tam cô nương!... Cô nương!... Cô nương... Phải chăng oan hồn chưa tiêu tan... Còn muốn bắt tại hạ... để trả oán chăng?

Bấy giờ nữ lang nằm trên giường mới thở phào một cái.

Cần Quân Hiệp bây giờ lại nghĩ khác đi để tự dối mình. Chàng tự nghĩ: một là mình mắt hoa, hai là người ta giống nhau cũng là sự thường. Người nằm đây chắc đâu là Triển Phi Yên.

Rồi chàng hỏi giạt giọng:

- Cô nương là ai? Trời ơi! Sao mà cô nương lại giống một người quen biết tôi đến thế! Cô làm tôi sợ hết hồn.

Nữ lang cất tiếng thều thào hỏi lại:

- Ta đây giống ai à?

Cần Quân Hiệp đáp:

- Cô nương giống một vị tiểu thư họ Triển. Thật là người in hệt như nhau. Dù ai tinh mắt đến đâu cũng không nhận ra được nét nào khác.

Nữ lang hỏi:

- Vì nàng chết rồi mà người trông thấy ta nên sợ cuống lên phải không?

Cần Quân Hiệp sững sốt, hắt hàm hỏi:

- Sao cô nương lại biết nàng chết rồi?

Nữ lang chưa trả lời thì Cần Quân Hiệp lại nói:

- Phải rồi! Nàng chết rồi! Trời ơi!... Cái chết của nàng... Có thể nói là tự tại hạ gây ra. Mỗi khi tại hạ nghĩ tới lại thẹn với lương tâm. Nhưng bây giờ nói làm chi nữa vô ích.

Nữ lang hai tay chống giường, cố gượng ngồi dậy. Vẻ mặt nàng cực kỳ kinh dị, thều thào hỏi:

- Chính người đã làm y chết ư?

Cần Quân Hiệp trở mắt ra nhìn nữ lang. Bây giờ chàng thấy vẻ mặt nàng ra chiều nóng nảy mà giọng nói có vẻ cấp thiết thì bụng bảo dạ:

- Nàng đã nóng biết kết quả thì đúng là Triển Phi Yên rồi. Chứ nếu là người khác thì sao mặt mũi lại giống đến thế? Và không phải việc thiết thân thì nàng nóng nảy làm chi?

Cần Quân Hiệp nghĩ vậy, trái tim lại đập loạn lên như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Chàng ấp úng hỏi:

- Cô đúng là Tam cô nương rồi! Cô nương chưa chết ư? Cô nương chưa chết ư? Trời ơi! Cô làm tôi sợ muốn chết!

Nữ lang đáp:

- Phải rồi! Ta không chết đâu!

Cần Quân Hiệp bước đến giường toan giơ tay ra nắm cổ tay nàng. Nhưng lúc tay chàng sắp chạm vào cổ tay nàng thì bên tai nghe đánh "véo" một tiếng. Một vật đen sì từ bên ngoài chui qua cửa sổ bắn vào?

- o O o -